

15 év

Szilágyi Zsuzsa

2015. október

No lesz kórus vagy nem lesz kórus? Beleegyezik, vagy nem?
Meddig kell vajon „gyúrni”? Mikor adja be a derekát? Ilyen és ehhez hasonló kérdések izgatták az alapító tagokat 15 évvel ezelőtt. Fejünket összedugva készült az összeesküvés, de nem valami ellen, hanem valami érdekében. És... lett kórus, beleegyezett, beadta a derekát. Hogy ki? Hát, a karnagyunk, mert karnagy nélkül kicsit nehéz elképzelni egy kórust, pláne egy újat. Ő Balogh Irén, aki akkor a Ságvári gimnázium énektanára volt, és a mai napig irányítja az énekkarunkat.

Jöhet a toborzás, jöhet a névkeresés. Tettük-vettük, bővítettük, szűkítettük a kört, s végül maradt a Vox Nova, az új hang. Reméltük, hogy sok munkával, lelkesedéssel és persze irányítói szakértelemmel valóban tudunk majd újat mutatni. Nem a mi dolgunk ezt megállapítani, hogy sikerült-e. Nekifogtunk hát, és észre sem vettük, már jött is az első fellépés a Ságvári gimnázium karácsonyi ünnepségén. Ha minden igaz, az idén immár 15. alkalommal fogunk fellépni a gyakorló gimnázium karácsonyi koncertjén. Szívesen tesszük, hiszen ez az iskola ad helyet a próbáinkhoz, kisebb-nagyobb rendezvényeinkhez, köszönet érte.

A próbák. Itt aztán nincs mese. Elkésni nem illik, pironkodni szabad, mert pontosan 17 óra 00 perckor a karnagy felemeli a kezét, és kezdődik. Beéneklési gyakorlatok, vagy/és népdalok, ritkábban egy-egy régebbi mű, „tudjátok, csak úgy szolfézsosan” – mondja. És nincs megállás. Mindig felkészült, pontosan tudja, hogy mi a cél, kihasználni minden pillanatot. „Még egy percet kérek”, és belekezd még valamibe, ami minden bizonnyal nem fér bele abba az egy percbé! De mi ezt már tudjuk, lassan 15 éve, és csak néha renitenskedünk, például, amikor elkezdünk sziszegni, jelezvén hogy sssszzünet!!! Mert, hogy az is szokott lenni, maximum 10 perc, ha véletlen valami megbeszélőnivalója akad a vezetőséggel – nekünk az is van, nem is akármilyen -, no, akkor akár 11 perc is lehet! A próbát néha megszakítja, „ezt nem bírja ki ez a mű, vagy nincs lassítás” közbekiáltással. Néha elmarasztalja valamelyik szólamot, - nem mondom meg, melyiket a leggyakrabban, de dicsér is, legismertebb általunk sokat emlegetett mondása: „drága basszus”!! Hát, így telnek a próbáink, hetente kétszer, nem unjuk őket, kevés a lemorzsolódás, főleg a fiatalok, akik elkerülnek Szegedről.

Évente legalább 10-12 fellépésünk van, főleg templomokban, de a városi ünnepségeken csakúgy, mint a Rotary-klub rendezvényein, az adventi Dóm téri gyertyagyújtáson, kiállítás megnyitókön, művelődési házakban és így tovább. Persze járunk bel- és külföldre egyaránt. Felléptünk Budapesten, Kecskeméten, Szentesen, Kisteleken, Félegyházán, Németországban, Görögországban, Bulgáriában, Temesváron és Székelyföldön. Mindenütt jó barátokra találtunk, de a legmélyebb testvéri-baráti-zenei kapcsolat a gyergyószentmiklósi Szent Miklós Kamaragyüttessel alakult ki. Mondhatni, egy húron pendülünk a művek előadásában csakúgy, mint a fehér asztal mellett.

Igen, néha kirúgunk a hámból, „kell egy kis áramszünet”, újévi buli, évadzáró kerti buli. Ezek az alkalmak arra is jók, hogy rájövünk, nemcsak az éneklésben állunk helyt, hanem vannak köztünk kiváló szakácsok, remek cukrászok, pálinka-és borszakértők, sőt még bárzongoristánk is van!!! Be kell vallani, hogy ilyenkor nem mindig komolyzenét énekelünk. . .

El ne feledkezzünk a minden augusztusban megrendezett és megrendezendő kórustáborokról: Ásotthalom, Mórahalom, Mártély, Mezőberény, Kishomok. 3-4 nap, napi kétszeri próbával, nincs megalkuvás, hogy aztán, ha nem énekelünk napközben eleget, este bepótolhassuk. Csak vidáman!!!!

Egyszóval. Van kórusbuli, kórustábor, kórusgyerek és sajnos kórusshalott is, ketten már itt hagytak bennünket, közülük az egyik alapító tagunk volt. Órizzük emléküket!

Ha megkérdeznék tőlünk, van-e valami kívánságunk, valószínű mindannyian azt mondanánk, hogy szeretnénk egy pénzeszsákkal találkozni vagy akár a kiskakassal, aki lehetővé tenné, hogy többet utazhassunk, hogy a lányok új ruhát kapjanak, hogy... Hosszú lenne a sor! De addig? Természetesen énekelünk, énekelünk, énekelünk! Kell ennél több?

